ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. S.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2017, č. j. 33 A 22/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 22. 12. 2015, č. j. 66105-3/2015-900000-304.1, sp. zn. 48808-10/2015-530000-12 ve věci uložení pokuty za přestupek v silničním provozu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „ZoPK“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že porušil povinnost vyplývající z § 21e odst. 1 písm. a) ZoPK, když jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, RZ: X, užil dne 26. 2. 2015 v 21:50 hod. zpoplatněnou pozemní komunikaci, a to rychlostní silnici R 52 na 26 km ve směru jízdy na Brno, aniž by uhradil časový poplatek a příslušný kupón umístil ve vozidle způsobem stanoveným příslušným prováděcím právním předpisem. Současně byla tímto jednáním naplněna také skutková podstata přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) ZoPK, a to porušením právní povinnosti vyplývající z § 21e odst. 1 písm. d) ZoPK tím, že neodstranil první díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku (kupón R do 3,5 tuny pro rok 2014 s platností do 31. 1. 2015) z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu. Za spáchání výše uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalobce proti výše uvedeným rozhodnutím správních orgánů brojil žalobou, které krajský soud vyhověl; konstatoval, že námitka ohledně místa spáchání přestupku je důvodná. Krajský soud vycházel ze skutečnosti, že dle přílohy č. 3 vyhlášky č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, sice byla v rozhodné době silnice R 52 (Rajhrad – Pohořelice) zpoplatněna, ale její délka byla pouze 16,9 km. Pokud tedy správní orgány vycházely z podkladů Policie ČR, která místo spáchání přestupku stanovila „na 26 km silnice R 52 ve směru na Brno“, pak nelze spolehlivě určit, kde se místo provedení silniční kontroly nacházelo. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalobce, že tyto pochybnosti neodstraňuje, ale naopak spíše prohlubuje pořízená fotodokumentace, ze které je patrné, že byla pořízena na dvouproudové vozovce, na které se viditelně nachází dopravní značení „dej přednost v jízdě“, což zajisté není u rychlostní silnice typické.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že skutečnost, že daná pozemní komunikace začíná, resp. ze směru na Brno končí, u obce Rajhrad, ve vztahu k vymezení místa spáchání přestupku („na 26 km silnice R 52 směrem na Brno“) vyvolává další pochybnosti o tom, zda se vozidlo žalobce nacházelo v době provedení silniční kontroly v systému časového zpoplatnění či nikoliv. Krajský soud tedy konstatoval, že v tomto ohledu byly o místě spáchání přestupku dány důvodné pochybnosti, a to také s ohledem na skutečnost, že žalobce s tím, že měl spáchat přestupek, výslovně nesouhlasil. Správní orgány tedy měly dle krajského soudu v tomto ohledu provést další dokazování, zejména výslechem příslušných policistů, kteří v tomto ohledu mohli místo spáchání přestupku dostatečně konkretizovat a odstranit tak pochybnosti, které z předložených podkladů jednoznačně vyplývají. Podle krajského soudu se také nelze spokojit pouze se závěrem, že stěžovatel byl v řízení pasivní a provedení daného důkazu nenavrhoval. Je totiž zákonnou povinností správních orgánů buď zjistit v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, skutkový stav bez důvodných pochybností, anebo z důvodu jejich přetrvání respektovat zásadu presumpce neviny a rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud v posuzované věci aplikoval nesprávný právní předpis, neboť namísto přílohy č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem vycházel z vyhlášky č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ačkoliv tato vyhláška nebyla v době spáchání přestupků ještě platná, natož účinná. Podle stěžovatele krajský soud vycházel z nesprávného právního hodnocení, neboť daná komunikace sice má zpoplatněný úsek dlouhý pouze 16,9 km, ale v souladu se zněním přílohy č. 2 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, se jedná o úsek od exitu 10 po exit 26, tzn. úsek od 10 km po 26 km, který má nyní status dálnice a v době spáchání přestupků měl status rychlostní silnice. Dle stěžovatele z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že místo, které lze nejlépe specifikovat jako „26 km silnice R 52 směrem na Brno“ je místo nacházející se na zpoplatněné komunikaci. Stěžovatel se dále neztotožňuje s pochybnostmi krajského soudu a žalobce ohledně fotodokumentace místa kontroly. Dle něj fotografie zachycující dvouproudou vozovku s viditelným dopravním značením „dej přednost v jízdě“ jednoznačně dokládají, že místo kontroly bylo právě v místě 26 km na silnici R 52 ve směru na Brno. Stěžovatel v souvislosti s místem kontroly odkazuje na markanty zachycené na fotografii. Zmiňuje dopravní značku „dej přednost v jízdě“, dále tři bílé pruhy na vozovce v místě, kde stál automobil Policie ČR provádějící silniční kontrolu. Tyto markanty dle stěžovatele prokazují, že se místo kontroly nacházelo na 26 km silnice R 52 ve směru na Brno. Pro

upřesnění svého tvrzení stěžovatel dokládá print screeny veřejně dostupných map od společností Google a Seznam, jež mají zobrazovat místo kontroly. Stěžovatel považuje místo spáchání přestupků za dostatečně popsané a domnívá se, že o něm nelze mít žádné pochybnosti, z tohoto důvodu považuje hodnocení krajského soudu za nepřezkoumatelné. Stěžovatel s ohledem na výše uvedené spatřuje v postupu krajského soudu nezákonnost a nepřezkoumatelnost a uplatňuje důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1zákona č. 150/2002 Sb., soudí řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a to nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a vadách řízení před správním soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že zruší rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí zpět k dalšímu řízení.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel uplatnil zcela obecně námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; uvedl, že napadený rozsudek lze označit za nepřezkoumatelný. Nijak však neupřesnil, v čem jeho tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje. Dle názoru Nejvyššího správního soudu napadený rozsudek splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Věcná správnost rozsudku je otázkou jeho zákonnosti nikoli nepřezkoumatelnosti.

[8] Stěžovateli lze přisvědčit, že krajský soud ve svém rozsudku nesprávně uvedl podzákonný předpis při vypořádávání námitky žalobce týkající se nezpoplatnění dané pozemní komunikace, resp. neprovedení dokazování ohledně přítomnosti dopravního značení, které vymezuje její zákonnou kategorii a zpoplatnění. Krajský soud uvedl, že seznam všech zpoplatněných komunikací byl v rozhodné době uveden příloze č. 3 vyhlášky č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění do 31. 12. 2015, přičemž v této příloze byla také výslovně uvedena silnice R 52 (Rajhrad - Pohořelice). Tato vyhláška nabyla účinnosti dne 1. 12. 2015, přičemž žalobce se měl výše specifikovaných přestupků dopustit dne 26. 2. 2015. Krajský soud měl správně odkázat na vyhlášku č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem ve znění účinném ke dni 26. 2. 2015 a na její přílohu č. 2 udávající výčet pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému poplatku. Ačkoliv krajský soud tyto podzákonné právní předpisy zaměnil, silnice R 52 je v jejich přílohách definována shodně, tedy jako úsek Rajhrad - Pohořelice, jih (exity 10 - 26), který činí 16,9 km.

[9] Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku krajského soudu jen tehdy, mohlo-li to mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS). Ačkoliv tedy krajský soud použil právní předpis, který na posuzovanou věc nedopadal, neboť v době, kdy měl žalobce přestupek spáchat, nebyl ještě účinný, byl by výsledek právního posouzení při užití odpovídajícího práva týž. Uvedené pochybení je sice vadou, tato však nemá vliv na zákonnost rozsudku.

[10] Vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku správního rozhodnutí a jeho nedostatečná specifikace nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí nebo ze správního spisu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52).

[11] Celní úřad pro Jihomoravský kraj v rozhodnutí ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 48808/2015-530000-12, ve výroku I. vymezuje místo spáchání přestupku jako *„rychlostní silnici R 52 na 26 km ve směru jízdy na Brno“*. Součástí správního spisu jsou také fotografie pořízené hlídkou Policie ČR, na které stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje. Jak již bylo uvedeno výše, vyhláška č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem ve znění účinném ke dni 26. 2. 2015 v příloze 2 vymezuje komunikaci nazvanou R 52 jako úsek Rajhrad – Pohořelice, jih, (exit 10 – 26) jejíž délka činí 16,9 km. Na tomto místě Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu neshledává pochybnosti v tom, zda 26 km rychlostní silnice, tak jak byl označen ve správním rozhodnutí, vyvolává pochybnosti o tom, zda v daném místě je či není silnice zpoplatněna; argument, že délka komunikace činí pouze 16,9 km tak nemůže obstát. Jinou otázkou ovšem je, zda bylo v řízení najisto postaveno, že vozidlo se právě v daném zpoplatněném úseku skutečně nacházelo.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že místo spáchání přestupku nebylo nedostatečně specifikované; není tak možné spolehlivě určit, kde měla hlídka Policie ČR žalobce kontrolovat. Přiložené fotografie nemohou nahrazovat nedostatečné vymezení místa v rozhodnutí správního orgánu, nadto je nutné poznamenat, že žádným způsobem nepomáhají rozptýlit pochybnosti ohledně přesného místa kontroly, jelikož z nich nevyplývají relevantní informace o tom, kde byly pořízeny. Jak již uvedl krajský soud ve svém rozsudku, správní orgán měl možnost tyto nejasnosti o přesném místě spáchání přestupku odstranit v průběhu správního řízení prostřednictvím dokazování, což neučinil. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje 9 otisky obrazovky, tzv. printscreeny, veřejně dostupných map společností Google a Seznam, za účelem upřesnění místa spáchání přestupků, resp. místa, kde měla proběhnout kontrola, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto dokumenty znázorňující úsek silnice R 52 bylo na místě provést ve správním řízení v rámci dokazování (spolu s výpovědí policistů), v důsledku čehož mohlo být rozhodné místo dostatečně upřesněno a nevyvstávaly o něm důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud nemůže v řízení o kasační stížnosti k těmto materiálům předestřeným stěžovatelem přihlížet, jelikož místo spáchání přestupku musí být dostatečně vymezeno ve správním rozhodnutí; nepostačuje tedy jeho dodatečné upřesňování důkazy, které nebyly obsahem správního spisu. Nejvyšší správní soud tak neshledal pochybení krajského soudu v případě jeho závěrů týkajících se místa, kde měl žalobce přestupky spáchat, a plně se s nimi ztotožňuje.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné uplatněné kasační námitce a v napadeném rozsudku neshledal žádné pochybení, k němuž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalobce vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdil a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by mu nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly, proto mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti soud nepřiznal.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. dubna 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu